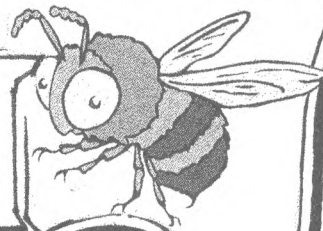

НАШІ

ЗЛОБІНА ОЛЬГА

ПАПШИНА КАТЕРИНА

ЛЯЛЮК ТЕТЯНА

МАНЬШИНА ГАННУСЯ

МЕЛЬНИЧЕНКО НАТАЛІКА

КОСАРЕНКО РУСЛАН

КОРЧЕВСЬКИЙ

ВІКТОР

... ДО ПРИЙДЕШНЬОГО

Олександр Башук

Наші дорогі дорослі діти!

Авжеж діти, як не дивно, у моєму віці це усвідомлювати,

Та інакшого ставлення до вас вже не виробити мені ніколи,

Адже вашими інтересами та планами живу як своїми.

Легко написати, та важко зрозуміти як можна за півроку стати батьком семи дітей

Однієї за такий час ні народити, ні виховати.

Чи може це початок кризи середнього віку,

Коли стикаєшся з дорослими людьми, -

А вони вже належать до іншого, нового покоління.

Гадаю, ваше покоління буде успішнішим, ніж моє:

Аксіома поступу в тому й полягає, що наступне покоління має перевершити попереднє.

Натомість, не так просто визначити, що є успіхом сьогодення,

Навряд тільки добробут, стабільність та престиж.

Утилітарні цінності давно поступились чеснотам вищого ґатунку:

Свобода та щастя сьогодні мають найвищу вартість.

Я певен - ви готові їх досягнути.

Критерії щастя для кожного різні, як плінними можуть бути вони й для кожного з часом.

Але шлях до щастя для всіх один: він лежить через Свободу.

Той шлях не може бути пройдений за нас, не можна його підмінити й тупцюванням на місці.

Раб може бути сильним та здоровим, розумним, ба навіть мудрим.

У доброї господаря невільник буде ситим та одягнутим,

Сановитого хазяїна піддані бувають впливовими, гордими, чи пак, бундючними.

Якщо ж їтиметься про щастя, це привілей лише вільних людей!

Оскільки вас не треба переконувати в необхідності Свободи, -

Лишається побажати вам успіху в трудному добуванні щастя.

Енергії для цього стане, знання здобудете, а досвід прийде.

Через роботу, волю та зухвалість власну приходять досвід.

Кому потрібен досвід з книг?

Архів чужих життєписів, чесно може стати біографією, окрім фангома?

Ви ж живі!

І воля до життя - це запорука яскравих відчуттів та сильних почуттів,

Красивих пристрастей, пригод неповторних, потужних емоцій

Такого життя, заради якого приходимо ми у цей Світ.

Одного лишень забувати не слід:

Радість людини не може ціною своєю мати сльози чи страждання інших.

Радість кожного з вас хай стане утіхою ваших родин.

Утіха родин нехай вилиється в сміх немовлят.

Сміються хай ваші діти так щиро й завзято,

Любити як вмієте ви. А ще би до цього хотів побажати

Аби ви вміли кохати й пробуджувати кохання взаємне!

Не вірте, що це не можливо!

Тривалість життя, на жаль, не безмежна, як того достойна людина.

Емоції наші не завжди рівні й стабільні.

Та маємо волю, сила якої іноді більша за силу розуму,

Який може схити і робить це з прикрою регулярністю.

Натомість, воля дисциплінує почуття, виправляє помилки розуму.

Коли воля перемагає - Всесвіт схиляється перед Людиною,

А це і є шлях до безсмертя!

Дорогі колегіанти!

Непомітно промайнув ще один навчальний рік. Усі ви подорослішали і піднялися на чергову сходинку, що веде до підкорення вершин шкільної науки. Відрадно, що кожен із вас усвідомлює важливість здобуття глибоких і міцних знань, а це, звичайно, дуже нелегко, потрібно прикласти чимало зусиль. Тому хочеться побажати вам усім зміцнити своє здоров'я влітку і нагадати,

Що нелегке – то дороге в стократ,
Мов мамина незгасна колискова.
Життя-таки – не карнавал казковий,
Без буднів, друзі, не буває свят.

Особливі слова – до наших одинацятикласників.

Сьогодні ви стоїте на останній, найвищій, сходинці шкільного життя.

Попереду – безмежний простір, незвідані дороги. Важливо не схибити зараз, зробити правильний крок до вибору подальшої життєвої путі. Адже досить часто трапляються тернисті шляхи, і щоб подолати їх та досягти омріяної вершини, знадобляться здобуті знання, вміння вчасно приймати правильні рішення, наполегливість. Будьте завзятими, щирими, сумлінними.

Бережіть свої вірність і честь,
Те святе, чому школа навчила,
І щоб кожний, хто зна вас в лице,
Міг сказати: "Це добра людина".
Хай таланить рокам молодим,
Не впадять на життєвому полі,
Хай завжди для вас буде святим
Той вогонь, що у батьківськiм домі.
Щоб життя дарувало добро,
Йдіть твердим і упевненим кроком,
Щоб не соромно потім було
Перед совістю і перед Богом.
Бережіть вірних друзів своїх
І вшановуйте батьківське слово
Не забудьте порад цих простих,
Їх дотримуйтесь обов'язково.

*З повагою, Тетяна Сікоза,
директор школи*

безліч зусиль

Узявши ручку я сконцентровано пишу слова без усіляких емоційно забарвлених слів, а мовні засоби – стилістично нейтральні. Ні, це пишу не я, бо зараз моє серце сповнене невідтворних неперевершених емоцій!

Всі знають і люблять нашу вчительку математики і найкращого завуча Херсонського колегіуму! Як її можна не шанувати!? Як на мене, ця людина несе в собі якесь зернятко щастя. Згадую перший день моєї зустрічі з нею. Вона, симпатична, схожа на мою бабусю (не тільки зовнішністю, але й характером), входить у клас і починає вести урок. П.Олена вміє правильно мислити: вона знає свою математичну науку. Її метод ведення уроку здивував мене, бо, справді, я розуміла, що багато речей я не знаю і не вмію через свої примхи. Адже я гадала, що саме я знала, як вести урок, з чого починати. Я не розуміла її неординарний підхід до вивчення математичних наук. На наших партах завжди лежить багато формул, копій із завданнями будь-якого рівня складності. Завдяки Вам, п. Оленочко, я навчилася міркувати, не поспішаючи розв'язувати задачі і приклади, тим способом, який перший спав мені на думку. Ви навчили мене розуміти та “відчувати” завдання. Я просто обожаю математику! Коли отримую справжній розв'язок, я просто сповнена щастя й радості. Знаєте, хоча в минулому році я любила алгебру, геометрію, але в цьому – я просто не можу уявити жодного дня без неї. Але головніше те, що запорукою цьому є Ви. Я вас дуже поважаю, Ви мені, немов рідна людина, котру я знаю все життя. Трапляються моменти, коли, сидючи на уроці, я просто дивлюся на Вас і не можу надивитися. Я не знаю, як я буду лишати Вас, ніколи вже більше не побачивши?! Ні, я обов'язково знайду Вас, п. Оленочко, будь-де і не дивлячись на перешкоди. Мої зусилля справжні й величні.

П. Оленочко, я не перестаю дивуватись вашим чудовим характером, бо він, справді, м'який, поступливий. Мені здається, ви бачите людей наскрізь і відразу оцінюєте, хто чого вартий. Це тому, що Ви працюєте з дітьми усе своє життя і можете по одному слову здогадатися, хто стоїть перед Вами. Мені здається, що найгуманніше є не тільки надання знань, але й доброта і правда, основи теплоти Вашої душі.

Добра, справедлива, уважна, п. Оленочка працює лише перший рік завучем нашої школи, але вже має універсал подяки за свою працю. Вона – найкраща! Я впевнена, що це не останні кроки до вершини сходинок. Це лише початок, а найцікавіші, найголовніші досягнення ще попереду!!

П. Олено, я дуже хочу, щоб всі ваші задуми здійснилися, а ваша праця мала бажані результати, щоб у Вас все-все було добре. Безперечно, я хочу, щоб Ви й надалі пробуджували у всіх радість!!! Я Вас обожаю, люблю і поважаю!

Ганнуся Шеньшина , колежантка 11 класу

Школа радості

Щастя для людства в цілому і для кожної людини окремо шукали філософи і письменники протягом багатьох століть. І кожен уявляв його відповідно до своїх здібностей, нахилів, світобачення. Ідеальний соціальний устрій теж до деякої міри змальовується згідно з уявленням про щастя людей.

Наш колегіум є уособленням родинної теплоти. Кожен із учнів неперевершений у своїх знаннях, думках, здібностях. Може, хтось із нас зробить той соціальний внесок у розвиток української держави, якого ми так потребуємо. Один із нас стане інженером, інший – вчителем, а хтось – відомим політичним діячем. Знання ми отримуємо, дякуючи ентузіазму, енергії душі викладачів. Колегіанти збагачують свій лексикон, як ніхто інші, вони можуть підтримати бесіду з будь-якого питання. Наш колегіум готує національну еліту, якій вирішувати майбутнє нашої держави. Наша школа – унікальна, особлива, неперевершена!

З моєї точки зору, Херсонський колегіум буде існувати, адже саме він є ґрунтовним осередком модерності! Не можна ще раз не згадати викладачів школи, які, безсумнівно, є майстрами своєї справи. Вони вчать, піклуються і люблять нас усіх, формують у кожного почуття національної гідності.

Херсонський колегіум – школа радості. Це не можна заперечити, бо всі колегіанти – неординарні, вони не живуть за правилами інших. Їхніми засадами є сонячна радість колегіуму. Згадаймо нас, 11 клас, який завжди сповнений життєвою силою і емоціями.

Я впевнена, що ніколи не забуду рідний колегіум, де я знайшла надійний прихисток, якого немає серед буденного сірого оточуючого світу. Треба жити задля єдиної ідеї – надавати необмеженого щастя оточуючим!

**Шеньшина Ганнуся, колегіантка
11 класу**

P.S. На світлині Ганнуся Шеньшина зі своєю улюбленою вчителькою п. Оленою Важніченко, найкращим у світі вчителем математики, завучем Колегіуму. Приємно подивитися: улюблена вчителька з улюбленою ученицею.

Куди я потрапив?

Пан Олександр і пан Юрій запропонували приїхати до Херсона на навчання у "Херсонському колегіумі" ім.Євгена Маланюка. Моя перша відповідь на це була такою: "Який Херсон? Який Колегіум?" Дізнавшись більше про Колегіум, я погодився. Приїхав до Херсона, оселився. Пан Олександр попередив мене про те, що навчатися буде важко, що в моєму класі всього п'ятеро учнів. Я здивувався – п'ятеро? Але зайшовши до класу, усвідомив, що це правда. Їх було п'ять, і всі дівчата. І в голові у мене промайнула думка: "Я один – хлопець, а всі інші дівчата. Куди я потрапив?" На щастя, я був не правий. Дівчата виявились напрочуд милими і трішечки музичними особами (незнайому до цього пісню про Марічку Ірини Білик я вивчив за один день). Вони розповіли мені про життя у Колегіумі, розказали про концепцію харчування та навчання. До речі, дуже здивувало харчування, по-перше, аж чотириразове, а по-друге, майже після кожного уроку треба йти до їдальні. І годують, по правді кажучи, як у дорогому ресторані.

Вчителі кваліфіковані. Скільки б я не звертався до них з проханням – завжди допомагають. Адміністрація рішуча і завжди готова творити у колегіумі затишок і комфорт.

Класно ...

Руслан Косаренко, колегіант 11 класу

Правильно сказала Наталочка: "Зміни на краще тепер пов'язані з літерою "Б". Він, якоюсь мірою, здійснив наше давнє бажання. Нам, дівчатам, сумно було часом без хлопців. Самі розумієте: а 8 березня, а 14 лютого! І от трапилося!"

Зранку ми, як звичайно, прийшли на уроки, середа, алгебра, логарифми, стук у двері: "Це ваш новий однокласник. Його звуть Руслан, він зі школи №6... м. Києва!"

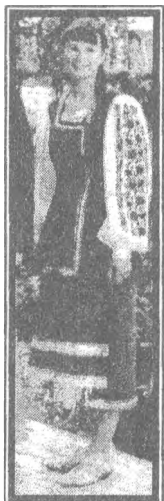
Здивувались, порадили, прийняли, посадили за вільну парту. Але сюрпризи на цьому не закінчилися. Цього ж дня прийшов ще й Вітя. Порадили, прийняли, посадили поруч з Русланом. А нас тепер семеро! Кажуть щасливе число! Запевняю вас, щасливе!

Ольга Злобіна, нова однокласниця

Як важко розлучатися зі школою!

Шкільна пора... Так, вона пролітає, немов сокіл у небі.

Не треба сумувати, тому що саме в день останнього дзвоника ми стоїмо на порозі нового життя, ми відкриваємо новий, не менш значний етап у нашій долі! Ми отримували знання, заклали основу майбутнього успіху. Результати копіткої довголітньої праці – це наше майбутнє. За плечима шкільні роки... Знання отриманні у колеґіумі, допоможуть нам правильно обрати життєвий шлях.

Ніколи не забути цікаві уроки, вірних друзів, мудрих учителів. Контрольні з математики нашої прекрасної вчительки п.Олени. З нею я знову відчула, що вмію, можу – вона мені допомогла не тільки у формулах та задачах, а й підтримала морально, душевно. Пані Світлана – викладач української мови - навчила бути гуманнішою, ніж була. А пан Олександр зацікавив мене своїм предметом. І це є парадоксальним явищем, адже навіть мої батьки, друзі і, безсумнівно, я розуміли, що не треба при мені словечком обмовитися ні про право, ні про історію, але все ж...

Як багато незабутніх спогадів залишив у серці мені цей прекрасний навчальний заклад.

Хоча я не херсонка, колеґіум став мені другою домівкою. Майже весь час, який я мешкала в Херсоні, проминув у стінах "Херсонського колеґіуму", у стінах нашого так званого "вулика", де трудяться наші працюючі "бджілочки".

У цьому рідному домі ми прожили більшу частину життя. Ми отримали ґрунтовні знання з основ наук, вчилися бути справжніми людьми. Так, є про що згадати і є за що подякувати нашим педагогам.

Якось один письменник запитав: "Які люди потрібні людству?" І він, не замислюючись, впевнено відповів: "Людству потрібні всі люди. Непотрібних людей не існує."

Саме в колеґіумі нас вчили бути добрими людьми.

Отож, школі ми говоримо: "Прощай!"

Тетянка Лялюк, колеґіантка 11 класу

Мої зміни на краще

Бувають такі моменти, коли вирішується твоя доля, коли від твого рішення залежить усе подальше життя. У мене цей момент пов'язаний зі школою (а точніше з вибором школи). Мабуть, найяскравіше запам'яталося мені останнє півріччя. Яке ж воно було насичене!

З самого Нового року все полетіло шкереберть. Стало помітно, що колегіум розвалюється. Зародилося бажання піти. Воно поступово дужчало, і результат – сварка з пані Родненок. Я твердо вирішую змінити школу. Поки, докладаючи усіх зусиль, намагаюся скласти іспити у іншу школу, у колегіум приходять пан Олександр. У новій школі мене привітно зустрічають однокласники та вчителі, але колегіум не відпускає. Я кілька разів приходжу забирати документи, і весь цей час пан Олександр вмовляє мене повернутися. Врешті-решт, після двох тижнів мук у новій школі я остаточно переконалася, що навчання у великому класі, де нікого не бачать і не чують, не для мене (хоча навчалася колись у звичайній школі і знала, що то таке). Мені, звиклій до уваги, було так холодно і сумно... Повернулася! То було просто суперово! Таке відчуття, ніби повернулася додому з далекої виснажливої подорожі. Так приємно, коли знаєш, що тебе люблять, поважають, цінують. Пан Олександр знайшов варіант, який всіх влаштовував – екстернатури. І я (колегіантка 10 класу) раптом стала одинадцятикласницею. Хіба таке часто трапляється? А скількох зусиль це коштувало! Хіба ж можна забути, як з паном Юрієм їздили в управління освіти, добиваючись дозволу на екстернатуру? Хіба можна забути людей, які так багато для мене зробили?! Ні!

Тож тепер, коли до закінчення навчального року лишився тиждень, коли вечорами згадую увесь час навчання, наш клас, учителів, сміх і сльози (адже я уже більше ніколи не повернусь) так хочу сказати кілька щирих слів: незважаючи на те, що за документами я є випускницею іншої школи, я – колегіантка 11 класу, випускниця 2004 року (“Наша”, як написав мені пан Олександр у найпершому номері “Нашого вулика”). Шановні колегианти, вчителі, адміністрація, я ніколи вас не забуду. Дякую за підтримку і тепле ставлення. Мені вас бракуватиме!

Такий збіг трапляється рідко. Мабуть, саме доля звела нас усіх разом. Дорогий мій 11 клас, знайте: найбільше мені запам'яталися ці кілька місяців навчання з вами. Навчання у колегіумі.

Катерина Лапшина, колегиантка 11 класу

Вчителько моя, зоре світова,

Звідки виглядати, де тебе знайти

От і пролетіли десять років між першим і останнім у шкільному житті дзвоником. Десять років... А здається, всього лише мить. Закрию на хвилюк очі: йдуть 1 вересня до школи першачки, хвилюються, чекають. От я йду, маленька, мов крихітка, щаслива, у святковому вбранні, в руках квіти, на обличчі – посмішка. Дзвоник. Урок. Перша вчителька. І полетіли хвилини, години, місяці, роки – мов по команді: “Пуск!” Здавалося, ніхто не здатен зупинити нестримний потік. Минав час. Мінялися учителі, навчальні предмети, мінялися і ми. Але одного дня приходе усвідомлення. До класу ввійде Учитель – і життя в цю мить назавжди зміниться. Він прийде, щоб залишитися в дитячому серці на всі подальші роки, допомагати, підтримувати, радіти і сумувати разом.

Щасливий той, кому Бог подарував Учителя. Я щаслива двічі, у мене їх було двоє. Я добре пам’ятаю той день, коли вперше після дзвоника увійшла вчителька української мови. Літня жінка, невеликого зросту, усміхнена, з лагідним привітним поглядом.

Та ось вона звернулася до дітей тихим, але сильним голосом. І стільки в ньому було гідності, емоційності. З такою повагою вона говорила до нас, шестикласників. Я враз припинила до неї і заворожено слухала її бездоганну мову. А вона лилася як спів. Ми були лебединою піснею моєї Вчительки. Довгі роки пропрацювала вона в школі, виростила не одне достойне покоління. Вона заслужила безтурботного відпочинку. І зараз пам’ятаю, як ми прощалися з нею. Вчителька йшла на пенсію. На жаль, вона не була моєю першою вчителькою. Але для більшості моїх однокласників була. Хтось тихим, тремтячим голосом, крізь сльози сказав: “Я пам’ятаю, як робив перші кроки у навчанні – разом з Вами. Ви навчили мене писати й читати”. Але слів тих уже майже ніхто не чув.

Я плакала. Боляче мені було, сумно. Я думала, що більше ніколи не зустріну таку людину на своєму шляху. І не зустріла б, якби не прийшла до Колегіуму.

Доля подарувала мені ще одну Вчительку. Тепер я знаю, що не буває в житті випадковостей. Якщо трапляється з людиною якась ситуація, значить вона повинна трапитися. І немає чому тут дивуватися. У цьому я впевнилася, коли до класу ввійшла вчителька української мови: літня жінка, невеликого зросту, усміхнена, з лагідним привітним поглядом.

Вчителько моя, зоре світова,

Звідки виглядати, де тебе знайти

Кажуть, вчитель – це від Бога. Може, саме тому одні з повагою запам’ятовуються, від інших пам’ять відвертається, треті немов стороною. Але моїх Вчительок я ніколи не забуду. Їм я вдячна майже всім, що є в моїй душі. Вони не просто навчили мене рідної мови, навчили значного більшому: щиро поважати людей, розуміти і шануватися, бо ми – одна велика українська сім’я, гартуватися в лоні неньки України, прагнути бути кращими. Вони розкрили мені велич моєї мови, горду і нескорену її долю.

Сьогодні я хочу Вам сказати: “Я пам’ятаю вашу науку. Вона назавжди в моєму серці. З маленького зернятка колос виростає. Я обіцяю Вам передати те зерно тепла, з якого все починається, своїм нащадкам. Я впевнена, що воно проросте і забуде пишним колосом, бо виплекане Вашою любов’ю і Вашим щирим серцем.”

Де б не йшла я – ланами чи теренами

До якої б не потрапила зорі,

Ваші думи надіями теплими

Мені в душу навіки лягли.

Ольга Злобіна, колегіантка 11 класу

Передостаннє слово до Колегіуму

Мені сьогодні хочеться з Тобою говорити, як із живою істотою. І це не дивно, бо Ти для мене й справді ожив. Колегіуме! З легкої руки Твого засновника Ти носиш таке горде ім'я! У народі кажуть, як корабель назвеш – так він і попливе. Я думаю? для тебе це правило також справедливе. Тебе названо школою, в якій тепло. Ти того вартий, бо Ти виправдовуєш своє гасло.

Ти ще зовсім молодий. Ми всього лише другий твій випуск. Але молодим організаціям притаманна властивість підвищувати рівень своєї організації, ускладнюватися. Ти розвиваєшся у нас на очах. Змінюєш свої позиції. Звісно, все це досягається зусиллями адміністрації, яка дбає про твій імідж та престиж.

Ти можеш пишатися тим, що виглядаєш поважно і респектабельно, а я як колегіантка горда за те, що кожного ранку відчиняю двері, переступаю Твій поріг і потрапляю в зовсім інший світ. У ньому немає бруду, nepоваги, лінощів та різної іншої нечисті. Там панує якась внутрішня гармонія, і вона зовсім не означає тишу і затишок. Скоріше - навпаки. Ти живий і зсередини. Тут завжди лунає дитячий сміх, тупіт кроків на сходинках, часом спів, зранку – гімн, вдень – І.Білик особисто або у виконанні 11 класу. Одним словом, асіон, як сказав би зараз Ол. Башук.

Я люблю тебе за те, що тут не сварять дітей, які бігають або грають у футбол, як це завжди буває в звичайних школах; за те, що вчителі – не тільки старші наставники, але й друзі, за те, що тут маленький колектив, у якому кожен має своє визначне місце, що додає почуття родинності; за те, що ми живемо в симбіозі, а не в беззаперечній підпорядкованості.

Ти виховав мене гордою зватися колегіанткою. За роки шкільного життя я була просто ученицею, була гімназисткою, але органічно я стала саме колегіанткою. І це тому, що те ошовите пафосністю і канонічністю словосполучення *alma mater* я пов'язую саме з тобою. В тобі я знайшла те, що мені до душі. І справа навіть не в тому, що тут велика увага приділяється рівню викладання, розвитку особистості, самостійності з раннього віку. Справа в іншому, значно глибшому. В чомусь досконалішому, що не ме матеріального уособлення. Можливо, в аурі? Ліна Костенко сказала, що ауру має все! а народжування вона системою ідеологічних дзеркал. Імовірно, вони розумно встановлені, отже і фокусують в головному дзеркалі правильне зображення. Ти маєш гарну ауру, і це позначається на всьому: на стосунках між учнями, на бажанні вчитися, на поведінці.

Рідний Колегіуме! Вже так скоро я розлучуся з тобою. Розлучуся, щоб передати естафету молодшому поколінню! Вже традиційно мабуть, стало цитувати Маланюка, говорячи про майбутнє покоління:

*Бачу їх – високих і русявих,
Зовсім інших, не таких, як ми, -
Пристрасників висоти і слави,
Ненавистників тюрми і тьми.*

Важко буде покидати Твої стіни, але ти знай: "Ти виховав нас достойними. Ми всі підемо в світ своїми власними стежками кожен торуватиме свій шлях", але про Тебе ми завжди будемо пам'ятати. Позаминулого року на святі Останнього дзвоника п.Олександр подарував нам книжки з історії України авторки Наталі Полонської-Василенко з підписом всередині. Кілька днів тому я знову розгорнула цю книжку:

*Можливо, будуть шторми, ще, можливо,
Не осягнеш нової висоти,
Та треба йти спокійно і сміливо,
Вся справа саме в цьому – треба йти.*

Це, мабуть, і є те найголовніше, чому, Ти мене навчив, Колегіуме, школа мудрості !

Ольга Злобіна, колегіантка 11 класу

Зміни на краще тепер пов'язані з літерою "Б"

Ода до Башука

Напевно, кожен із нас запам'ятав той багато значущий день для нашого колегіуму, 16 січня 2004 року, коли в школі змінилися її керівники. З того дня відбулися і відбуваються зміни на краще, які пов'язані з літерою "Б".

Завдяки нашому оптимісту і ентузіасту п. Олександру Башуку, ми навчаємось у школі, де кожен колегіант може знайти властиві йому уподобання, може реалізувати свої мрії. Він створив усі необхідні умови для функціонування школи та нашого навчання. Зараз в колегіумі працюють висококваліфіковані кадри, навчання відбувається за дещо іншою системою, оскільки основним завданням вчителів є виявлення певних здібностей дитини, а також допомога їх розвитку, бо розвиток кожного колегіанта повинен відбуватись всебічно, а не в одному напрямку. Завдяки своїй неординарності та наполегливості, він зміг створити школу, аналогії якої не існують.

Пан Олександр вражає своїм інтелектом та ерудованістю, оскільки кожна розмова з ним на будь-яку тему є корисною та оригінальною.

Я впевнена, що кожен із нас обов'язково зміг отримати частину того важливого і вагомого, чого так не

вистачає деяким людям у житті.

Пане Олександре, я щиро вдячна Вам за Ваші зусилля, які були спрямовані на покращення умов нашого навчання. Я дійсно рада, що ми познайомилися, оскільки завдяки Вам я зрозуміла з чим хочу пов'язати своє майбутнє життя. Дякую Вам за моральну підтримку, яку Ви надавали нам у тяжкі хвилини.

У моїй пам'яті назавжди залишаться тільки приємні спогади про Вас. Дякую Вам за все

Наталка Мельниченко, колегіантка 11 класу

Шановний п. Засновнику! Дозвольте сьогодні я назву Вас саме так, бо це гордо звучить. Гордо, тому що Ви змогли заснувати школу, аналогу якої годі й шукати. Колегіум став для мене насправді другим домом. Колись я вже, казала ці слова, але адресовані вони були іншій школі. Лише тепер я почала усвідомлювати, як помилилася. Мудра людина казала, що істина пізнається у порівнянні. Я тепер маю з чим порівнювати. Колегіум – це мій дім, і не лише матеріально. Більшою мірою – духовно та ідеологічно. Та ідея, яку Ви в нього вселили – це те, що робить Колегіум таким близьким до серця. Я вдячна Вам за ті роки які я провела в цій школі Ви створили її такою. Бажаю, щоб у Вас завжди вистачало сили, енергії й переконання нашої школа залишалася саме такою. Я впевнена, що Вам це під силу. Знаєте чому? Кажуть, людей за складом розуму поділяють на групи "Людина-техніка", "Людина-людина", "Людина-природа", чомусь не виділяють "Людина-ідея". Вас би віднесла до останньої групи. Вами керує Велика Ідея, я вірю, що цей міцний союз переможе будь-які бурі та незгоди.

Ваша вдячна випускниця, Ол.Злобіна

ШВИДКО зобразіть на обличчі щасливе дитинство!

Саме обіцянкою познайомити з пані Тамарою пан Олександр повернув мене до колегіуму. Він обіцяв мені найкращого біолога. Але окрім чудового вчителя вона виявилася ще й прекрасною людиною. Яка рішуча, життєрадісна, комунікабельна! Вона постійно заряджає мене енергією, пробуджує бажання діяти, пізнавати щось нове. Саме на бажанні пізнання і ґрунтувались наші стосунки. Майже кожного дня ми з пані Тамарочкою займалися біологією, отримуючи при цьому масу задоволення. Вона весь час жартує і “приколюється” з мене. До фраз: “Тобі лише в ПТУ навчатись” або “О, які “глибокі” знання з біології”, - я

вже звикла і ніколи не ображаюсь. Така вже своєрідна манера посилення бажання вчитися. Але як вона раділа разом зі мною, дізнавшись, що я вже стала студенткою, як мені було приємно! Як підтримувала, коли я була у поганому настрої. Хоча насправді, вона абсолютно не мала мною опікуватися. Ми дуже зблизились. Але окрім вчителя біології, пані Тамара ще й вчитель хімії (і багато чого іншого...), яку вона і викладає у нашій школі. І хоч від хімії я, кажучи її словами “в’яну”, скажу, що вона прекрасний педагог, і всі ми (11 клас) дуже її любимо.

Дорога, Тамаро Василівно, хочу подякувати за щирість і теплоту, з якою Ви до мене поставились. Ви вчили (і вчитимете аж до липня) мене не лише біології, а й життю. Ваші мудрі поради вже не раз стали мені у пригоді. Ніколи не забуду, як Ви підбадьорювали мене словами: “Катя, зобрази на обличчі щасливе дитинство!”, як ображались, коли я спізнювалася на уроки (за що щиро каюсь), як раділи разом зі мною. Може трапитись, що ми не скоро побачимось (якщо наші зусилля виявляться не даремними), і тому хочу сказати, що Ви надзвичайна людина, прекрасна, дивовижно енергійна людина, яка за цей час стала мені дуже близькою. Дякую Вам за все!

Катерина Лапишина, колежантка 11 класу

Незабутні спогади

До закінчення цього навчального року залишилось майже два тижні. Я до цих пір не можу повірити, що більше ніколи не буду бачити радісні обличчя молодших та серйозні обличчя вчителів та адміністрації, які цілеспрямовано створюють умови для навчання.

Я ніколи не забуду колегіум. Моя школа є найкращою, у ній завжди, незалежно від проблем та перешкод, тепло і затишно. Кожен з нас є значущою частинкою цілого та згуртованого колективу, при втраті якої відразу ж втрачається зв'язок між нами.

У мене назавжди залишаються незабутні спогади про свій клас, який практично ніколи не перебуває у депресіях і завжди до всього ставиться емоційно, передаючи свою енергію та запал тим, кого захопить апатія. Кожен колегіант 11 класу уособлює в собі неповторні та індивідуальні риси, які завжди доповнюють одна одну. До речі, влучно зазначив з цього приводу відомий український поет Василь Симоненко:

“Ми – не безліч стандартних “я”,
А безліч всесвітів різних”

Кожен день у колегіумі проходить бурливо, важко навіть згадати час, коли впродовж всього робочого дня планували тиша і спокій.

Я впевнена, що кожен із нас отримує багато корисного та цікавого під час навчання в школі. Хотілося, щоб кожен колегіант цінував працю інших, поважав їхні інтереси та почуття. Зараз серце кожного переповнюється емоціями, сентиментальність заповнює та перемагає.

Наталка Мельниченко,
колегіантка 11 класу

“Свята” трійця одинадцятого класу

ТЕПЕР ВИ ВЖЕ ДОРОСЛІ?

До випуску 11-го класу

От щойно мене повідомили, що готується останній щогорічний „Вулик“, присвячений випускному 11-му класові, класним керівником якого я маю честь бути. І саме зараз я маю нагоду пресово звернутися до одинадцятикласниць, а вже й одинадцятикласників зі своїми „думками на межі“.

Я дуже не хочу бути пафосним, ви знаєте, що то мені не властиво, тож не писатиму вам багацько речей – ви ж самі знаєте, що я щиро зичу вам і успіхів, і щастя, й добре абсолювувати університет, отримати престижну роботу і так далі, і тому подібне. Цього ще вам назичає не раз, і в тому числі й сам я. Радше я розповім трохи про своє враження про вас, вам це буде корисніше, до того ж ви самі мене про це не раз питали.

Знаєте, прийшовши в жовтні до Колегіуму, я відразу зрозумів, що як молодий спеціаліст, після університету, саме з вами найкраще зможу знайти спільну мову. Зараз я бачу, що це зовсім мав у тому рацію, наробив куну помилок, але ж сподіваюся, що наша співпраця таки була плідною.

Найперша, гадаю, моя помилка (принаймні, я зараз це розумію) була у ставленні до вас як до студентів, од самих початків. Я не мусив так до вас ставитися, й перейматися вашою деколи ду-у-уже оригінальною поведінкою, й робити часом досить прискіпчиві й навіть уїдливі зауваження з цього приводу. Але ви таки намагаєтеся ставати студент(к)ами, маю на увазі, внутрішньо, це вже на часі – хоч і з часом (від початку року) ви стаєте дедалі дитиннішими – і це мене дивує! Але присмню бачити вашу безпосередність.

Що з цього приводу можна вам назичити? По-перше, бути дуже й дуже розважливими. Це напрочуд важливо у вашій ситуації, й саме розважливості вам подекуди бракує. Ви не мусите гарячково ухвалювати якесь рішення. Дорослішаєте – а дорослі завжди ретельно обмірковують свої вчинки. Замисліться над своїм майбутнім фахом – це не настільки просто, щоб цим легковажити. Не можна обирати фах за п'ять хвилин до тестування, дівчата, це смішно. Помилка у фахові – одна з засадничих трагедій сучасної людини. Трагедій, що може зіпсувати ціле життя, і зазвичай так і робить. Поміркуйте над тим, чим ви хочете *займатись* у житті (я підкреслюю – *займатись*, а не *студіювати*), що ви будете робити з вашим фахом після абсолювання університету? Саме в таких ситуаціях є досить шкідливо мріяти (а, матиму добру роботу!) або покладатися на авторитети (його/її фах – мій фах). По-друге, якомога менше піддаватися емоціям. Адже ви – найемоційніший клас у цілому Колегіумі! Коли емоції виправдані, вони приносять радість, коли ні – це не завжди добре впливає, й заважає вам дорослішати. Ваш „відбір“ вчителів загалом є корисною річчю, проте критерії та прояви цього „відбирання“ є зчасти мені незрозумілими, й навіть ображають деяких викладачів. З професорами це вже не пройде, запам'ятайте. В університеті дозволяються лише дуже обмежені жарти. Цильнуйте за цим у майбутньому.

Друга важлива річ – сам наш клас (от зараз надзвичайно хочу написати імена всіх, і з радістю це роблю) – Оля, Наталка, Ганнуся, Тетянка, Катруся, Руслан та Віктор (все-таки добре, що хлопці прийшли, правда? Хоч це зробило клас ще „божевільнішим“). Ситуація у класі є справді найкращою в Колегіумі. У нас немає

воєн, каст, кланів, тощо. Але ми вряди-годи маємо наші локальні конфлікти, часто цілком безглузді та необґрунтовані. Цього теж треба потроху позбуватися. Людина, як досконала істота, мусить уміти пристосуватися до будь-якого колективу, пам'ятайте про це. Навіть якщо хтось із колективу їй не подобається, або має інакші інтереси. Це властивість людського суспільства, й саме тим воно відрізняється від зграї, від натовпу (як у Йонеско, пам'ятаєте?).

Цікаво проводити класну годину на сторінках „Вулику”, правда? Тим більше, що ця наша класна година – остання.

Поза тим, гадаю, ви невинувато мало займалися предметами, які вважали для себе нецікавими та непотрібними. Не завжди предмети, що могли би здаватися вам малоцікавими, такими є насправді. А надто – література, що завжди залишалася у вас у тіні то правознавства, то біології. Ви мали б зрозуміти одну річ (хоч запізно, проте *читати* ніколи не пізно, правда?), що, якщо предмети у вас вивчалися в повному обсязі, то це таки комусь потрібно (пам'ятаєте Маяковського – *Якщо ж запалюють зорі...*). І до того ж, дуже може вам згодом пригодиться.

Читайте більше, не лякайтеся великих текстів і незрозумілих речей – хто боїться незрозумілого, той не може вважатися за справжню людину. Тож не бійтеся – адже ви справжні люди. Майже (а чи вже) дорослі люди.

Я не хотів би пафосно говорити вам про те, що доросле життя – важке та жорстоке. Бо так не є. Життя – не жорстоке, життя – вбивчо жорстоке, жорстоке до потворності й до крику в душі, до плачу й нічниць, до стискання п'ястуків, до крику, нервів і хаосу в думках. Ви мусите бути готові до того, що дуже швидко ваші ідеали перетворяться на попіл, не витримавши випробування часом, ви зустрінете байдужих і ворожих людей, знеособлених, омасовлених та неосвічених, хамські й донощицькі натури. Тож ви мусите навчитися *не ненавидіти* світ. Бо прекрасне у ньому спізнається багато краще після буденного, сірого життя. Є таке гарне італійське прислів'я – “Non c'è rosa senza spine” – “Немає троянди без шипів”, прислів'я, надзвичайно характерне для нас сьогодні.

І попри те, завжди пам'ятайте, як називають культурологи нашу добу – пригадайте – “доба Маси” та “доба Імператора Нерва”. Тож зичу вам не піддаватися омасовленню, а також не нервувати без особливої причини. Адже для того, щоб нервувати, потрібен вражаюче сильний подразник, безвихідь, а таких ситуацій не так і багато в нашому житті. Не треба, не зважайте на пустоголові нарікання людей навколо або на безглузді звинувачення тих, хто вас не розуміє. Ставтеся до всього простіше і, як я вам казав уже сотні разів, *іронічніше*. Певною мірою, будьте в цьому постмодерністами (якщо ви ще пам'ятаєте, хто це такі)...

І останнє – бо я й так посів забагато “Вуликових” теренів своєю лекцією (я ж не хотів читати вам лекції, правда, але, сподіваюся, все це вам придасться – я ж таки старший од вас, хоч і не набагато), найважливіше, як на мене, - не вірити нікому на слово (крім своїх батьків, звичайно). Не варто, якщо хочеться в щось повірити, пересильте себе – *перевірте*. Бути довірливим у нашому світі – найгірше, й надто захоплюватись чимось (або кимось) – теж.

Щастя вам!

Може, колись і побачимось, хоч от просто зараз ми роз'їдемося автострадами, залізницями, чим там ще? – морськими шляхами тощо на тисячі кілометрів. І, може, ніколи більше не побачимось...

На жаль чи на щастя...

мїр Ігор Луб'янов,
класний керівник 11-го класу,
викладач літератури

Шановні колегіанти!

Від щирого серця вітаю вас з таким важливим днем у вашому житті. Хочу побажати вам, щоб ви дивились на це свято не як на закінчення шкільного життя, а як на початок нового шляху, нових можливостей, нових мрій.

Ваш клас ніби сузір'я, де кожна зірочка яскрава і несхожа на іншу. Оленька – зірочка, яка кличе за собою. Наталочка – бурхлива, яка може запалити і себе, й оточуючих. Ганнуса – це зірочка, яка витримає все (принаймні, так здається) і допоможе встояти іншим. Тетянка – лагідна тепла зірочка, яка зігріває своєю добротою оточуючих. Катруся – зірочка, яка оберігає всіх живих істот, дивується всьому і дивує всіх. Русланчик – чудна і весела, а Віктор – дуже серйозна зірка.

Ольга Онищенко, помічник директора

Хочеться побажати вам наснаги у житті. Щоб розділившись ви стали не просто зірочками, а зірками-сонцями. Щоб, де б ви не були, ви завжди світили іншим, щоб ви зігрівали всіх оточуючих і пам'ятали один про одного. І щоб хоча б один раз на рік всі зірочки збиралися

разом і сяяли у стінах рідного колегіуму, де вам завжди раді. За вікном ллє безперестанку дощ. Похмуро не тільки там, на вулиці, а й на душі, бо скоро прозвенить останній дзвінок. Для когось він буде останнім у шкільному житті, для когось ще одним рубежем пройденого навчального року. Сумно і водночас

радісно. Сумно, бо прощаєшся з уже зріднілими стінами на цілих три місяці, а радісно, радісно просто через, що хоч трохи можна відпочити. Хоча який може бути відпочинок у творчої людини, яка знаходиться у пошуку нових втілень своїх ідей та прагнень?!

Маю надію, що з наступного навчального року буде дуже багато нових веселих свят, дійств, буде більше творчих особистостей. Поглянемо на старі речі по-

новому, створимо нові проекти, заирнемо за таємничу завісу української пісні.

А одинадцятикласникам хочеться побажати щасливих днів у студентському житті.

Вдалих здач екзаменів. Отримання престижних професій та хороших робочих місць і побільше щастя в житті.

З повагою вчитель музики п. Катерина Сікоза

КОЛЕГІАнтам-Випускникам

Херсонський колегіум! Учні цієї школи звикли до калейдоскопу вчителів. Не сподобався один – будь ласка, буде вам другий. Звичайно, відчуваєш себе невпевнено, коли знаєш, що треба сподобатися елітним дітям. Стосовно мене також були незадоволення, докори, непорозуміння. І я здалася, це правда. Сама собі дивуюся, як це сталося. Завжди непримиренна, я стала поблажливою і терпеливою до зневажливого ставлення до математики.

Коли стався цей перелом – не пам'ятаю. Але зараз я йду на урок до 11 класу із задоволенням, і, як мені здається, мене там чекають.

Я вірю, що незважаючи на короткий час нашого знайомства ми будемо згадувати один одного з приємністю і ніжністю. Олю, Наталко, Тетянку, Катрися, Ганнусю! Щиро прошу у вас вибачення за необережну несправедливість, за прискіпливість, дорікання. Це все було з любові до вас.

Олю! Я дуже рада, що ти вивчила формули для правильного трикутника. Молодець! Але якщо хочеш порахувати, скільки ти маєш шансів бути щасливою, треба вивчити ще комбінаторику. Вибач мені за сльози, що іноді виступали на твоїх очах з моєї вини. Будь завжди такою, як ти є, – лагідною, доброю, цілеспрямованою, мудрою не по рокам. Дякуй Богу за талант, яким він тебе нагородив. Хай тобі щастить на життєвій дорозі, приклади всіх зусиль, щоб його не загубити.

Тетяню! Твої сумні очі часто стримують мене від необдуманого кроку. Я напевно більше душею, ніж справами хотіла тобі допомогти. Але... вибач, мабуть, мені не вдалося. Танюшо! Тобі просто необхідно вийти зі стану невпевненості, зібрати всю свою силу волі для досягнення мети, яка близька тобі по духу. Успіхів, сили тобі у майбутньому.

Наталко! Твоя посмішка роззброює, твоя впевненість захоплює, твоя розсудливість вражає. Все це в тебе, мабуть, від мами (на жаль, я з нею не знайома). Але твоя категоричність стосовно людей мене лякає. Зрозумій: однакових людей не буває. Усі, кого ти будеш зустрічати на своєму життєвому шляху, не завжди будуть подобатися тобі, але це не їх вина. Під тебе підлаштовуватися ніхто не буде, тому сприймати їх треба такими, як вони є. Ми в житті не вибираємо колектив, у якому живемо, а пристосовуємося до нього. Я бажаю тобі, щоб в житті ти завжди знаходила однокумців, щоб твоя посмішка завжди прямувала від серця і була подарунком тій людині, якій вона адресується. Від щирого серця бажаю тобі, Наталко, щастя.

Ганнусю! Люба моя дівчинко! Ти пам'ятаєш той випадок, коли я довела тебе до сліз. Вибач мені ще раз. Але хочу тебе застерегти: не можна все так близько приймати до серця. Мені здається, що ти самовпевнена, ділова, практична. Тому і повинна бути більш стійкою до невдач, до образ, до

випробувань. Твоя дитяча цілеспрямованість ніяк не заважає бачити тебе дорослішою. Нехай твоя працездатність, математичний склад розуму завжди допомагають тобі в житті. Я люблю тебе, Ганнусенько!

Катрυσю! Ти подужала неможливе і все тому, що Бог нагородив тебе глибоким розумом, чудовою пам'яттю. Не розгуби це все, а скористайся по максимуму.

Ніжна, добра Катеринко! Твої майже завжди сумні очі закривають шлях до твого серця. І що там діється - для мене загадка. Єдине, що я бачу - це самотність. Тому бажаю тобі зустріти людину, яка підтримає тебе в будь-яку хвилину: хвилину щастя, розпачу. Хай щастить тобі в житті!

Минуло ваше дитинство. Ви юні, гарні, повні сил, мрій, бажань. Життя вам здається піснею легкою, невимушеною, довгою-предовгою. Але на вашому шляху обов'язково будуть як світлі дні, так і тривожні. Я бажаю, щоб Бог вберіг вас від падінь, від спокус, від сумнівів, від гордощів, від заздроств. А якщо і допустить життєві випробування, часи смутку й журби, то щоб дав сили й терпіння все витримати.

Життя - це боротьба, і, перш за все, - боротьба з собою. Якщо переможеш самого себе, то все інше перемогти буде легко. Життя - це синусоїда: спади і підйоми, максимуми і мінімуми. Інакше буде нецікаво. Тільки так людина загартовується набирає сили і прямує вперед. Любі мої, візьміть на озброєння мудрі слова(не мої):

- робота ніколи не буває образливою, все гарне в житті набувається наполегливою працею;
- від вірності в малому залежить успіх в великому. Якщо хочеш бути великим, почни з самого малого;
- пізнати себе - найбільш важке і найбільш корисне знання;
- перша ознака мудрості - усвідомлювати свої недоліки;
- доброта - це єдиний одяг, який ніколи не старіє;
- поганий друг - як тінь: в сонячний день біжи - не втечеш, а в хмарний день шукай - не знайдеш;
- якщо ти не помічаєш своїх недоліків - ти нерозумний, якщо помічаєш - ти розумний, якщо попереджаєш - геній;
- образи, одержані вами записуйте на піску, а добро, яке вам зробили, - висікайте на граніті.

А тепер я хочу вам побажати, щоб здійснилися ваші мрії, щоб ви ставилися до людей так, як би ви хотіли, щоб ставилися до вас. Зустрічайте на своєму життєвому шляху тільки добрих, чесних, справедливих людей. Дивіться на себе через призму, аналізуючи свої поступки як чужі. Не носіть в своєму серці образи, прощайте всіх і завжди. Бажаю зустріти ту єдину людину, яка ніколи вас не зрадить.

Хай благословить і збереже вас Бог!

П. Олена Важніченко, завуч Колегіуму, улюблена вчителька математики

Дорогі наші випускники!

Вітаю вас із завершенням такого тривалого і досить складного етапу у житті! Трималися ви на ньому достойно: вам вистачило терпіння, натхнення, сил та енергії дійти до кінця. Зараз перед вами стільки несходжених стежин! Бажаю вам обрати таку доріжку, де б ви змогли якомога яскравіше розкрити свій потенціал, щоб ваша праця завжди була належно оцінена. Бажаю якнайшвидше знайти своє місце в житті і само реалізуватися, щоб дорога ваша не була сірою та одноманітною. Хай життя буде кольоровим і щасливим!

Тетянко, ти дуже добра дівчинка з широкою відкритою душею. Бажаю, щоб на твоєму шляху зустрічались лише хороші люди, які б розуміли тебе, побільше друзів, справжнього кохання, жіночого щастя! Не забувай наш колегіум.

Оленько, ти – справжній лідер! Бажаю утримувати позиції, успіху тобі у досягненні зіркових висот, вір у свої сили і перемога буде за тобою! Але не забувай головного, навіть на вершинах слави залишайся справжньою людиною, щоб тобі ніколи не доводилося жалкувати про свої вчинки.

Катруся, ти вмієш приємно дивувати оточуючих. Твоя цікава особистість приваблює, з тобою завжди приємно спілкуватись. Я думаю, що твої неабиякі розумові здібності та прекрасні душевні якості допоможуть досягти поставлених цілей. Головне, щоб тобі зустрілися справедливі люди, які достойно оцінять тебе. За наукою не забувай сімейне щастя, бо перш за все жінка має реалізувати себе у родині!

Наталочко і Ганнусю, нерозлучні ви наші подруги, бажаю вам зберегти дружбу на все життя, адже в наш час так мало вірних справжніх друзів. Наполегливості й енергії вам не займати! Щиро бажаю вам з легкістю дійти до намічених вершин, побачити світ якомога більше. За комфортом та різноманітними принадами не забувайте про людські цінності, і щастя вас не обмине!

Наші мужні лицарі, Руслане та Вікторе, дівчата так довго були без чоловічої підтримки, і от нарешті з'являєтеся ви. На жаль, нам так і не довелося роззнайомитися, проте бажаю вам бути амбіційними, впевненими у собі і водночас добрими. Хай щастить вам у кар'єрі і в сімейному житті!

Дивись на вас, дорогі наші випускники, і душа радіє, що Україна має достойне молоде покоління, яке хоче і може привести її до процвітання.

*З любов'ю, вчитель англійської мови
п. Оксана Розміровська*

Мій колегіум

Я навчаюся у Херсонському колегіумі імені Євгена Маланюка. На мою думку, наша школа ідеально підходить для дітей мого віку. Тут тепло, затишно і, головне, тут можна багато чому навчитися. Крім цього колегіум, як одна велика сім'я, в якій для кожного є місце. Від маленьких монтесорі до 11 класу.

У цій школі можна отримати відмінні знання. Зокрема, поглиблено вивчати іноземні мови. А для тих, у кого немає часу відвідувати різні заняття у місті, в Херсонському колегіумі працюють різноманітні студії, на яких діти можуть займатися тим, що кому до душі.

У нашій школі працюють найкращі фахівці з усіх предметів та найкращі кухарі, які навчалися своєму ремеслу у столиці. У цих людей і справді можна чомусь навчитися.

У колегіумі імені Євгена Маланюка дуже розвинена культурна діяльність. Ми організовуємо всілякі свята, в нас є чудова бібліотека, ми друкуємо шкільну газету "Вулик".

Якщо в дитини якась проблема наші вчителі завжди допоможуть їй.

Мені колегіум дав, по-перше, культуру, глибокі знання, які в іншій школі важко здобути. Тут ви можете відчувати себе окремою особистістю, яку завжди можуть зрозуміти і підтримати.

Моя вам порада: приходьте до колегіуму, подивіться на нас і переконайтеся, що це найкраща школа для найкращих дітей!

Катерина Одарченко, колегіантка 6 класу

Рідна мова в рідній школі

Школи бувають різні: загальноосвітні, гімназії, ліцеї...

Я спробую розповісти про колегіум, у якому я навчаюся вже два роки. Головне, що вплинуло на вибір саме цього навчального закладу – це те, що саме тут дуже шанується рідна мова.

Рідна мова – це найважливіша фортеця нашого народу.

Ти ось послухай, як чудово
Звучить українська рідна мова.
Яка співуча й мелодійна,
Як пісня мамина, спокійна!
Яка гучна і величава,
Як України в світі слава!
Яка до болю рідна й мила,
О, мово, ти мене зростила.

Я пам'ятаю, як на уроці української літератури ми вивчали легенду про те, як Бог вирішив наділити талантами дітей світу.

Маленькій дівчинці у вишиваній сорочці, з вінком на голові із червоної калини, він сказав, що є у нього неоціненний дар, який уславить її на цілий світ. Це були – солов'їна мова та чарівна пісня.

„Візьми цей дар і нехай це буде твоєю чарівною силою, яка буде викликати в людських душах найтонші, найглибші почуття, думки й прагнення творити красу”, – сказав Бог.

Мій дід завжди мені говорить: „Українська мова – твоя рідна мова. Нею розмовляли мої предки. І ти мусиш знати її досконало”. І я дуже радий, що навчаюсь у колегіумі, що носить ім'я Євгена Маланюка. У кожному рядку віршів цього поета відчувається любов до рідного краю та рідної мови.

Щопонеділка в актовій залі ми збираємося всі разом, щоб розповісти один одному, що ми дізналися нового про творчість цієї людини. Євген Маланюк належить до людей, які своїми віршами формують наш світогляд про Україну минулого.

Мені дуже запам'ятався тиждень української мови. Про те, як він проходив, дізналися мої батьки не тільки з моїх слів, але і з телебачення.

Для підтримання єдиного україномовного середовища у колегіумі адміністрація впровадила систему зняття балів за порушення. На жаль, через переважну російськомовність нашого міста більшість дітей, що навчаються у колегіумі, вдома розмовляють російською. Та я вважаю, що кожний колегіант має усвідомити, що він живе на Україні і мова для спілкування має бути єдина – українська!

Тарас Грендаш, колегіант 8 класу

Школа моєї мрії

Школа моєї мрії ... Для більшості дітей ця фраза звучить смішно.

“Чому ?” – спитаєте ви. А тому, що у мріях більшості школярів віком від семи до п’ятнадцяти років школа посідає досить незначне місце. Справа в тому, що доволі, багато шкіл з тих чи інших причин стають просто “каторгою” для деяких дітей.

Візьмемо для прикладу одну з найкращих Херсонських шкіл. На табличці біля входу напис “Загальноосвітня спеціалізована школа I – III ступенів”. Звісно, спеціалізація з ряду предметів – це добре, проте чи дає школа можливість освоїти ці спеціалізації. Адже не всі діти здатні до навчання в таких умовах. По-перше – російська мова. По-друге – внутрішні умови : взимку зуб на зуб не потрапляє, холод – хоч вовків ганяй; якщо не брати з собою якихось харчів, то до холоду додається ще й голод; парти та стільці неможливі – всі обмальовані й обписані здебільшого нецензурщиною; в коридорі почувашся ніби під метеоритним дощем – як не ти когось, так хтось тебе з ніг зіб’є.

І що, як себе почуватимуть діти в таких школах ? Змерзлі, голодні, вони сидітимуть за обмальованими партами і слухатимуть гримання знервованих учителів. Але діти заради знань ідуть і на такі жертви. Звісно, є й гарні моменти : чотири комп’ютерних класи, прекрасна актовка зала, буфет (щоправда, під час перерви він перетворюється в неприступну барикаду). Це ж не діло, мінусів більше, ніж плюсів, хоча має бути навпаки. “А чому ж ви не пошукаєте іншої, кращої школи ?” – поставите ви питання. Та тому, що коли поталанить пережити такі муки, та ще й добре навчаючись, то можна звідти вийти з гарним атестатом, своєрідним ключем до деяких ВУЗів, та й немає шкіл з кращими умовами. Майже немає !!!

На перехресті вулиць І. Кулика і Ладичука – не досить престижна адреса – стоїть цегляний будинок. На перший погляд – звичайна собі споруда з територією, гарно засадженою деревами навколо. Але все ж таки заклад, що знаходиться в ній, досить незвичайний. Увагу перехожих привертають вивіски на стінах, написані рідною українською мовою, із зображенням емблеми : “Херсонський колегіум ім. Євгена Маланюка”.

Херсонський колегіум – приватний навчальний заклад, зовсім не схожий на гімназії, ліцеї та інші приватні школи. Він має багато особливостей. По-перше, тут не просто вчать правила українською, тут панує єдине українськомовне середовище. По-друге, це просто казка в порівнянні з попередніми школами, де довелося мені навчатись. Взимку досить тепло, їдальня частує своїми смачними стравами колегіантів чотири рази на день! Уявляєте, ЧО-ТИ-РИ ! Думати про їжу не доводиться, а тому якість знань підвищується. Коли зайдете всередину – не повірите, що це школа. У коридорах спокійно ходять учні, класи затишні, тихі, у кожному з них стоїть зручна канапа, шафки – словом, умови для навчання оптимальні. Після уроків учні мають вільний час, який можуть використати для самопідготовки. На уроках викладачі спокійно і дохідливо пояснюють, а не гримають, раптом щось не зрозумів. Маємо гарну книгозбірню. Нещодавно почали видавництво газети “Наш вулик”, в якій розповідаємо про всі події в колегіумі. До речі, закінчивши Херсонський колегіум, випускники мають змогу продовжити навчання у багатьох престижних університетах України.

Отже, якщо хтось питає мене про школу моєї мрії, то я розповім про Херсонський колегіум ім. Євгена Маланюка

Євген Сікоза, колегіант 7-го класу

ГОЛОВОЛОМКА

К	Л	А	С	М	А	Л	А	Н	Ю	К	Г	М
О	Н	І	З	О	С	Т	У	Д	І	Я	І	О
Л	Д	И	В	У	Л	И	К	Д	О	Л	У	Г
Е	З	К	Г	Е	Р	Б	С	А	Т	С	І	И
Г	В	А	І	О	В	П	В	Л	У	В	Р	Л
І	О	Н	М	И	З	Ч	К	К	П	І	О	Я
У	Н	І	Н	Й	И	Б	К	З	С	Т	С	Н
М	И	К	Е	Т	И	У	І	О	И	Л	Е	К
Б	К	У	Е	Л	І	Т	А	Р	Д	И	Т	А
А	П	Л	Р	И	Т	С	Е	Т	Н	Ц	Н	М
Л	Ь	И	Ш	Г	А	З	Е	Т	А	Я	О	У
В	И	П	У	С	К	Н	И	К	И	Е	М	І

Завдання:

У цьому квадраті на 156 букв сховано 21 слово, пов'язане з Херсонським колегіумом.

Коли ви знайдете ці слова, у вас залишиться 21 буква і символ "!". З них ви повинні скласти фразу.

Підказки:

1. Слова читаються зліва направо і навпаки, зверху вниз і навпаки, по діагоналі.
2. Щоб скласти фразу, ставте букви по порядку, в якому вони залишилися.

Світлої пам'яті п. Слави Стецько

Чотирнадцяте травня – День народження, а водночас, і День пам'яті Великої Українки, Патронеси нашого Колегіуму п. Слави Стецько. Цього дня їй би виповнилося вісімдесят чотири, але життя цієї прекрасної людини обірвалося. Зі смертю цієї видатної жінки Україна втратила частку себе.

“Вперше ми зустрілися в офісі Конгресу українських націоналістів, який вона очолювала, - згадує Юрій Дідовець. Був 1999 рік, пропрезидентська кампанія в підтримку Геннадія Удовенка. Він щойно очолив НРУ після загибелі Вячеслава Чорновола.

Під час зустрічі обговорювали питання щодо організаційних питань проведення художнього конкурсу на честь пам'яті воїнів ОУН – УПА. Оскільки я вже неодноразово мав нагоду зустрічатися з колишніми політв'язнями, такими як Вячеслав Чорновол, Степан Хмара, Левко Лук'яненко, - українців, які поклали своє життя на служіння рідній нації – я вже розумів спосіб мислення таких людей. Все їхнє життя було присвячене Великій Ідеї: вони боролися за Незалежну, Вільну, Свою Україну “від гір Карпатських по Кавказ”. Серед мого кола знайомих вона була єдиною жінкою-борцем. Проте своїм характером вона анітрохи не поступалася чоловікам, де в чому і набагато перевищувала.

Вже під час наступної зустрічі у нас зав'язалися дуже теплі стосунки і взаємне порозуміння. Я запросив її додому, щоб познайомити зі своїми батьками. Було помітно, що вона вагається, але вже через мить пояснила в чому причина: за весь час перебування в Україні (з 1991 року, коли вона була порголошена спершу почесною громадянкою Львова, а дещо пізніше – громадянкою України) її вперше запросили “просто так”. І тут ми перейшли до узгодження дати її приїзду.

Коли п. Слава завітала до нас, я, скориставшись нагодою, показав їй свій творчий доробок: петриківський розпис та вироби з дерева. Я подарував їй картину, але вона відмовилася брати її безкоштовно, мабуть, виходячи з європейського стилю мислення – кожна робота повинна бути оцінена.

Конкурс пам'яті воїнів ОУН – УПА ми все ж організували. Перемогу в ньому здобув хлопець, який у стилі графіті намалював величезний напис у жовто-блакитних кольорах “СЛАВА”. з того часу вона опікувалася мною, завжди допомагала, з якими питаннями я б не звернувся. Ініціювала моє навчання у Ватикані у Художній студії монументального живопису при монастирі.

Вона зверталася до мене “пане Юрку!”.

Під час приймання п Слави Стецько до Ради Патронів Колегіуму їй було подаровано ескіз до портрету Євгена Маланюка, який висів у неї в офісі Конгресу, а петриківський розпис, “проданий” мною прикрашав її приватне помешкання.

Ольга Злобіна, Юрій Дідовець

